

L'ESTRET DE BERING

Sempre m'ha corprès l'epopeia de les migracions humanes a la cerca de nous horitzons que, cal deixar enrere i anar més enllà un cop s'han desestimat, com a indrets ja no suficients per proveir a les necessitats d'aquells grups que temps enrere els havien ocupat.

Tot i saber que el món nostre no és infinit –cosa que sabem de no fa gaire mil·lennis– la humanitat sempre ha anat més enllà del territori que li ha servit de rebost i d'habitatge. Això ho podem certificar pel que coneixem de la travessia de l'Estret de Bering. I així ens permet suposar, i afirmar, que quan el continent asiàtic fou del tot reconegut i habitat fins als seus límits orientals, no quedava una altra sortida que aconseguir posar els peus a l'altra costa, aquella que amb la mirada cap a l'orient més septentrional de l'hemisferi nord es podia entreveure enmig de les boires i d'altres dificultats visuals que s'oferien als ulls dels agosarats habitants de la costa del continent asiàtic.

I això és així perquè la vida, la vida humana, l'animal i la vegetal, no són sinó l'expressió manifesta del moviment; facultat, aquesta, que caracteritza tot ésser vivent. I el moviment és absolutament necessari, perquè és continuïtat, és desig i és esperança de perpetuïtat, d'essència vital que no vol fondre's en un son amorf i insensible.

MANEL ALONSO FIGUERES